

„Joosep Egiptuses“

on **Etienne Nicolas Méhul** meistritöö ja ainuke tema ooperitest, mis täna püsivalt mängukavas püsivad. Méhul sündis 22. juunil 1763. Givetis (Ardennas) ja suri 18. oktoobril 1817. Parisis.

Nimetatud ooper kannab oratooriumilist laadi, milleks ka Duvalli poolt antud sõnad — piibli loost — kohasti alust pakuvad.

Esimene vaatus — Joosepi kojast Memfise linnas algab Joosep aariaga:

Asiata Varao haldelt kaitses mind
Ja teeb kõik, mis ihaldan ma,
Aga hülgeuse sees mul rõhutatud rind
Ja hing kurvastud kodus mälestusega.

Järgmises etteastes tunnistab Joosep oma usaldusmehele Utobalile, et ta isa nimi Jaakob ja Abrahami pojapoeg. Õrna ja tundusriika romantist läbi:

Oma kuldses noores eas
Armsa vana isaga —
Elasin ma vende seas,
Ilma mure tundmata

avaldab Joosep oma mineviku saladust ja võtab nõuks Utobali Hebroni maale saatata isa otsima. Utobal on nõus minema, kuid siial tuakse teade, et võivad on tulnud, kes soovivad Kleopase jutule. Saavad luba. Selle üle on kõik vennad rõõmsad, ainult Simeoni vaevab südamevõimetus. Joosep tuleb ja tunneb oma vennad ära, need aga langevad ta jalge ette ja paluvad armu ja heldust.

Utobal (Joosepile):

Võid ta süüd unustada.

Joosep (vastab):

Tahan end rahustada
Kui ka rind raske veel,
Oma venna armastada
Kellel nüüd muutunud meel
Hoolet mu isa eest võlad kanda.

Meisterlikult komponeeritud finaalis tulevad muusikas selle hääle silmapilgu hinge ilulised kõlad hääldusest, vennalikkust rästusest ja aususest isa vastu kuuldavale ja rahva hõiskel eb esimene vaatus:

Tall' aul! Ta saadab kõigil õnne
Tall' aul! Kõige maa päästjale.

Teine vaatus, mis tasandikul Memfise linna ees Israeli rahva telkidega, algab iseloomulise muusika toodega marsh-siilis.

Joosep igatseb oma isa näha ja saab Jaakobi telgi ees, hingepiinadest tagaetud Simeoniga kokku. Simeoni kahetsus liigutab teda ja tõotades kinnitab Joosep Simeonile andeksandmist. Sellest hoolimata põgeneb Simeon ärkava hommiku eest üksildusse.

Israeli rahva palve:

Oh halaste, maa ja taeva looja
Me' põllul anna sigidust.
Sind palume, sa õnne tooja
Oh anna meil' su õnnistust! jne.

äratab Joosepis noorusest õndsad mälestused elule. Benjamin tuleb ja omast romantilis avaldab ta suurt isarmastavat õrna tundeilku:

Surm võitis sind meie seast ära
Oh Joosep, kuis isa armastas sind!
Ta silmis, nüüd pisarate sõra
Ja valusal vaeval rõhutatud rind!
Ma naerule sunnin nüüd enda
Sagedast küll, et troosti saaks ta.
Ning siis asub ta õnnega,
Et näeb mu armastud venda!

Joosep küsib luba ilma und segamata Jaakobi auväärt palet näha, ja langeb liigutult põlvites isa ette maha, millest teda Memfise hinnast kostavad trompeti hääled ärataavad. Trompetid ärataavad ka magava Jaakobi, kes Benjamin abil telgist välja astub ja esineb palve laulus:

Suur jumal, sa mu palvet võta vastu
Mul hauani on veel jäänud mõni samm ehk astu.
Kaugel siin minu isadema väljast:
Suur jumal! Suur jumal! Kui keelad sa,
Et mu põrn oleks maetud
Ja minu kodupaiga mulle alla kaetud
Ma austan sinu nõu usklikust südamest
Võõras pind katku mind,
Kui see rõnda mulle säetud!
Mu lapsi sa ikka oh õnnistal!

Joosep ei suuda end hoida, ta langeb Jaakobi ette põlvili ja tahab end isale teatavaks teha, siial tuleb Utobal ja takistab seda:

Kõik rahvas juba rõõmu hõiskel väljas liigub,
Sind näha tahab ta, ja algab rong
Võiduvankril saadetakse sind!